

prima instanță: Judecătoria Râșcani mun. Chișinău
Judecător: L. Holevițaia
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: M. Ciugureanu, G. Dașchevici, Ș. Niță

DECIZIE

18 ianuarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii:

Svetlana Filincova, Nicolae Craiu,
Oleg Sternioală, Sveatoslav Moldovan

examinând cererea de recurs declarată de către Panaghiu Andrei,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Panaghiu Andrei împotriva Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală a Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de către Panaghiu Andrei, fiind menținută hotărârea Judecătoriei Râșcani mun. Chișinău din 01 octombrie 2015,

c o n s t a t ă :

La 08 aprilie 2015, Panaghiu Andrei a depus cerere de chemare în judecată împotriva Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală a Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, la 27 februarie 2015, a intentat prezenta acțiune la Curtea de Apel Chișinău în temeiul art. 8 și 34 al Legii contenciosului administrativ. Prin încheierea instanței de apel din 09 martie 2015, cererea de chemare în judecată a fost restituită, în care era precizat că are dreptul să depună acțiunea în instanța de drept comun, unde își are sediul pârâtul, adică la Judecătoria Râșcani mun. Chișinău. Astfel, consideră că s-a conformat actului judecătoresc și este în drept să fie repus în termen.

Cu privire la circumstanțele de fapt, reclamantul relatează că, la 24 noiembrie 2014, Agenția de Stat pentru Proprietate Intelectuală a recepționat cererea personală

privind înregistrarea operei științifice „Programul – Music & Show Laboratory”. Însă, la 17 decembrie 2014, a primit decizia de respingere a înregistrării din 15 decembrie 2014. Prin urmare, precizează că, la 15 ianuarie 2015, a contestat decizia menționată, prin cererea prealabilă, invocând că acțiunile pârâtului la emiterea deciziei contestate sunt ilegale și neîntemeiate.

Susține că acțiunile pârâtului la emiterea deciziei sale nu s-au încadrat în prevederile pct. 33 al Regulamentului cu privire la înregistrarea drepturilor de autor și drepturilor conexe, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 89 din 10 februarie 2012 și prevederile art. 7, 8, 9 (alin. (6) al Legii privind dreptul de autor și drepturile. În acest sens, reclamantul a solicitat revocarea integrală a actului menționat supra și eliberarea certificatului de înregistrare.

Ulterior, la 29 ianuarie 2015, prin intermediul oficiului poștal MD-2008, a recepționat răspunsul la cererea prealabilă, prin care AGEPI a respins cererea prealabilă. Sugerează că pârâtul nu s-a expus asupra argumentelor sale, indicate în contestație.

Solicită Panaghiu Andrei, repunerea în termen a acțiunii, anularea integrală a deciziei de respingere a înregistrării din 15 decembrie 2014, cu nr. 3031 din 16 decembrie 2014 și obligarea Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală înregistrării operei științifice „Programul – Music & Show Laboratory” cu eliberarea certificatului de înregistrare a operei.

Prin hotărârea Judecătoriei Râșcani mun. Chișinău din 01 octombrie 2015, a fost respinsă cererea reclamantului privind repunerea acțiunii în termen, iar acțiunea a fost respinsă, ca fiind depusă cu încălcarea termenului de prescripție. (f. d. 41, 45 - 46)

La 13 octombrie 2015, prima instanța a dispus respingerea observațiilor formulate de către Panaghiu Andrei asupra procesului – verbal al ședințelor de judecată. (f. d. 50)

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2016, a fost respins apelul declarat de Panaghiu Andrei, fiind menținută hotărârea Judecătoriei Râșcani mun. Chișinău din 01 octombrie 2015. (f. d. 79 - 82)

La 28 iunie 2016, Curtea de Apel Chișinău a expediat copia deciziei integrale din 15 iunie 2016 în adresa participanților la proces. (f. d. 83)

La 02 septembrie 2015, Panaghiu Andrei a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2016, solicitând casarea deciziei menționate și trimiterea pricinii spre rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În același timp, recurentul a solicitat ridicarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 271 din Codul civil și art. 34 (alin. (1) și (2)) din Legea contenciosului administrativ.

În conformitate cu art. 434 alin.(1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Prin prisma normei de drept enunțate, instanța de recurs consideră că recursul declarat de Panaghiu Andrei la 02 septembrie 2016 este depus în termen, deoarece la materialele dosarului nu există dovada recepționării de către recurent a copiei deciziei integrale a Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2016.

În motivarea recursului, Panaghiu Andrei a indicat că judecătorii instanțelor inferioare nu au aplicat art. 279 Cod civil la soluționarea speței și nu s-au expus prin prisma normei citate. De fapt, consideră că legislatorul a creat o situație confuză legată de aplicabilitatea normelor în materia contenciosului administrativ, deoarece potrivit art. 34 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ, legea citată este o lege specială și se completează cu prevederile Codului de procedură civilă și nu invers, iar, potrivit art. 6 alin. (3) al Legii nr. 780 din 27 decembrie 2001 privind actele legislative, urmează a fi aplicată.

Din aceste considerente, recurentul relatează că a depus acțiunea inițială prin prisma dispozițiilor art. 8 și 34 al Legii contenciosului administrativ, iar prin restituirea cererii de chemare în judecată de către Curtea de Apel Chișinău i-a fost stabilit dreptul de a depune repetat acțiunea conform competenței teritoriale. În acest sens, prin aplicarea art. 279 al Codului civil, instanța de judecată urma a repune acțiunea în termenul de prescripție extinctivă.

O altă critică adusă deciziei contestate constă în faptul că instanța de apel a interpretat eronat art. 271 din Codul civil. Or pârâtul nu a depus în formă scrisă sau o altă cerere motivată privind respingerea acțiunii pe motiv de tardivitate.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

La 12 septembrie 2016, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală a Republicii Moldova cererea de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței timp de o lună de la data primirii scrisorii. (f. d. 93)

La 17 octombrie 2016, intimatul a depus referință în întâmpinarea recursului, solicitând respingerea cererii de recurs, ca fiind inadmisibilă.

În conformitate cu art. 441 Codul de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 02 noiembrie 2016, recursul declarat de Panaghiu Andrei a fost considerat admisibil. (f. d. 96)

La 09 noiembrie 2016, Colegiul Curții Supreme de Justiție a admis cererea formulată de Panaghiu Andrei privind sesizarea Curții Constituționale cu privire la

controlul constituționalității art. 271 al Codului civil și art. 34 alin. (1) și (2) al Legii contenciosului administrativ. (f. d. 97 – 100)

Prin decizia Curții Constituționale nr. 85 din 18 noiembrie 2016, a fost declarat inadmisibilă sesizarea privind excepția de neconstituționalitate a art. 271 din Codul civil și art. 34 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ. (f. d. 103 – 106)

În corespundere cu art. 444 Codul de procedură civilă, recursul s-a examinat fără înștiințarea participanților la proces. Astfel, Colegiul a decis inoportună invitarea acestora, întrucât argumentele expuse în cererea de recurs au fost formulate cu suficientă precizie pentru a permite instanței verificarea legalității hotărârii atacate. Totodată, toate punctele de drept care puteau exista în această cauză pot fi cercetate și soluționate în mod adecvat pe baza înscrisurilor prezente la dosar. În plus, recurenții și intimatul au avut ocazia să își prezinte poziția în scris și să răspundă la concluziile părții adverse. (*mutatis mutandis*, cauza Auza Vilho Eskelinen și alții împotriva Finlandei din 19 aprilie 2007, cererea nr. 63235/0, § 72 – 75)

Subsidiar, în § 26 – 27 ale deciziei Curții Constituționale nr. 95 din 19 decembrie 2016 privind excepția de neconstituționalitate a articolului 444 din CPC, Curtea a statuat că în cazul procedurilor care au ca obiect autorizarea unui apel sau care consacră verificarea unor aspecte de drept, și nu de fapt, sunt îndeplinite condițiile articolului 6 din Convenție chiar dacă instanța de apel sau de recurs nu oferă reclamantului posibilitate să se exprime în fața sa, în persoană. Iar, în esență nu este afectat accesul liber la justiție.

Verificând decizia contestată în raport de criticile formulate, în limitele controlului de legalitate și temeiurilor de drept invocate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul urmează a fi respins ca neîntemeiat, pentru motivele ce succed.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept: să respingă recursul și să mențină decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, precum și încheierile atacate cu recurs.

Circumstanțele cauzei prezentate de părți și determinate de instanțe în fazele procesuale anterioare, denotă că, la 16 decembrie 2014, Agenția de Stat pentru Proprietate Intelectuală a Republicii Moldova a respins înregistrarea creației „Programul – MUSIC&SHOW LABORATORY” lui Panaghiu Andrei în Registrul de stat al obiectelor protejate de dreptul de autor și drepturile conexe, din motiv că nu constituie obiect al dreptului de autor sau al drepturilor conexe. (f. d. 9)

Astfel, nefiind de acord cu decizia de respingere a înregistrării din 15 decembrie 2014, cu nr. 3031 din 16 decembrie 2014, recurentul a depus cerere prealabilă la 15 ianuarie 2015, cu respectarea art. 14 din Legea contenciosului administrativ, prin care a solicitat revocarea actului emis de intimat și înregistrarea operei sale cu eliberarea certificatului corespunzător. (f. d. 10)

Instanța de recurs relevă că, prin răspunsul nr. 196 din 26 ianuarie 2015, Agenția de Stat pentru Proprietate Intelectuală a informat recurentul că cererea de revocare nu poate fi satisfăcută. (f. d. 11)

În cele de urmă, la 27 februarie 2015, recurentul a depus cerere de chemare împotriva intimatului la Curtea de Apel Chișinău, care a fost restituită prin încheierea instanței de apel din 09 martie 2015, din cauza faptului că în materie de contencios administrativ competența Curții de Apel a fost transmisă judecătoriilor (f. d. 5 – 6). Totodată, potrivit procesului – verbal al ședinței de judecată din 01 octombrie 2015, Panaghiu Andrei a declarat că încheierea a fost menținută de Curtea Supremă de Justiție, devenind irevocabilă (f. d. 39 verso).

Din acest considerent, la 08 aprilie 2015, Panaghiu Andrei a înaintat cererea de chemare în judecată la Judecătoria Râșcani mun. Chișinău, împotriva Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală a Republicii Moldova cu privire la repunerea în termen a acțiunii, anularea integrală a deciziei de respingere a înregistrării din 15 decembrie 2014, cu nr. 3031 din 16 decembrie 2014 și obligarea Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală înregistrării operei științifice „Programul – Music & Show Laboratory” cu eliberarea certificatului de înregistrare a operei. (f. d. 2 – 4)

Prima instanță, fiind investită cu judecarea prezentei pricini, a respins cererea reclamantului privind repunerea acțiunii în termen, iar acțiunea a fost respinsă, ca fiind depusă cu încălcarea termenului de prescripție. (f. d. 41, 45 - 46)

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2016, a fost respins apelul declarat de Panaghiu Andrei, fiind menținută hotărârea Judecătoriei Râșcani mun. Chișinău din 01 octombrie 2015. (f. d. 79 – 82)

La adoptarea soluției, instanțele ierarhic inferioare au stabilit că, la 15 ianuarie 2015, Panaghiu Andrei a contestat cu cerere prealabilă decizia Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală de respingere a înregistrării din 15 decembrie 2014, cu nr. 3031 din 16 decembrie 2014 (f. d. 10). Răspunsul a fost primit de către el la 26 ianuarie 2015 (f. d. 11), iar acțiunea a depus-o la 08 aprilie 2015, prin ce a omis termenul de prescripție de 30 de zile prevăzut de art. 17 din Legea contenciosului administrativ. (f. d. 81)

La fel, instanța de apel a subliniat că pârâtul/intimatul, fiind persoana în a cărei favoare a curs prescripția, a solicitat aplicarea art. 271 al Codului civil. În concluzie, raportând art. 277 alin. (1) al Codului civil la circumstanțele elucidate de instanțe, Colegiul Curții de Apel Chișinău a considerat că Panaghiu Andrei urma să țină cont de prevederile legislației în vigoare și să depună cererea de chemare în judecată cu respectarea termenului de intentare a acțiunii, ceea ce nu a făcut în speță și nu a prezentat probe care ar justifica omiterea termenului. (f. d. 82)

Studiind argumentele expuse în cererea de recurs și în referință, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție constată

că prima instanța și instanța de apel au examinat pricina cu respectarea normelor de procedură și aplicarea corectă a legii materiale, iar soluția pronunțată este una corectă, însă este necesar de motivat suplimentar chestiunile cu privire la situația confuză legată de aplicabilitatea normelor în materia contenciosului administrativ.

Potrivit jurisprudenței sale constante, CtEDO reamintește că instanțele judecătorești naționale au obligația de a-și motiva deciziile (*Van de Hurk c. Olandei*, 19 aprilie 1994, § 61, seria A nr. 288). Întinderea obligației de a motiva hotărârea poate varia în dependență de caracterul deciziei și trebuie determinată în lumina circumstanțelor cauzei (*Ruiz Torija c. Spaniei*, 9 decembrie 1994, § 29, seria A nr. 303-A). Deși articolul 6 § 1 din Convenție nu obligă instanțele de judecată să ofere răspunsuri detaliate la toate argumentele invocate, totuși din hotărâre trebuie să reiasă clar că elementele esențiale ale cauzei au fost examinate (*Taxquet c. Belgiei* [MC], nr. 926/05, § 91, CEDO 2010).

În plus, Curtea reamintește că articolul 6 din Convenție nu obligă statele contractante să instituie instanțe de apel sau de recurs. Cu toate acestea, un stat care dispune de astfel de instanțe judecătorești are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură în fața acestora de garanțiile fundamentale prevăzute de articolul 6 (a se vedea, printre altele, *Delcourt c. Belgiei*, 17 ianuarie 1970, § 25, seria A nr. 11, și *Erfar-Avef c. Greciei*, nr. 31150/09, § 39, 27 martie 2014).

Conform art. 34 alin. (1) din Legea nr. 793 din 10 februarie 2000 contenciosului administrativ, dispozițiile prezentei legi se completează cu prevederile Codului de procedură civilă.

La caz, instanța de recurs observă că recurentul a enunțat că, în temeiul art. 34 din Legea nr. 793 din 10 februarie 2000, Legea contenciosului administrativ face parte din categoria legilor speciale, având prioritate față de modificările din Codul de procedură civilă efectuate în anul 2012. Astfel, a considerat că, în situația în care norma legală citată mai sus nu a fost abrogată, el a fost în drept să depună acțiunea în baza art. 8 și 34 din Legea contenciosului administrativ, iar prin restituirea acțiunii a început să curgă un nou termen de prescripție.

Referitor la acest punct de vedere, Colegiul notează că normele art. 34 alin. (1) și (2) al Legii contenciosului administrativ constituie dispoziții finale și tranzitorii, care explică modalitatea de punere în aplicare a legii la etapa adoptării acesteia, dar în nici un caz nu ierarhizează normele de drept existente. *În special*, se folosește atunci când Legea nr. 793 din 10 februarie 2000 nu reglementează o situație juridică concretă, fiind completată cu normele procedural civile din CPC.

Spre deosebire de cele relatate, competența jurisdicțională a instanțelor judecătorești este prevăzută atât în Legea contenciosului administrativ, cât și în Codul de procedură civilă. Iar, conflictul de norme apărut între aceste două legi organice a fost soluționat prin încheierea irevocabilă a Curții de Apel Chișinău din 09 martie

2015. (f. d. 5 – 6, 39 verso). Așadar, în conformitate cu art. 123 alin. (2) CPC, faptele stabilite printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă într-o pricină civilă soluționată anterior în instanță de drept comun sau în instanță specializată sunt obligatorii pentru instanța care judecă pricina și nu se cer a fi dovedite din nou și nici nu pot fi contestate la judecarea unei alte pricini civile la care participă aceleași persoane.

În același timp, Colegiul Curții Supreme de Justiție învederează că art. 6, 7, 8, 10 din Legea contenciosului administrativ au devenit caduce încă din 17 noiembrie 2006, când s-a pus în aplicarea LP244-XVI din 21 iulie 2006, prin care s-au completat art. 32 și 33 al CPC. Ca ulterior, articolele menționate să fie modificate prin Legea nr. 155 din 05 iulie 2012, care, totodată, a introdus suplimentar art. 33¹ CPC, potrivit căruia, judecătorii examinează și soluționează în fond toate pricinile civile, dacă legea nu prevede altfel.

Sub acest aspect, instanța de recurs reține că legislatorul nu a abrogat art. 8 din Legea nr. 793 din 10 februarie 2000, însă el a devenit caduc, care este un caz distinct de încetare a acțiunii unei legi în timp, prevăzută în art. 47 al Legii nr. 780-XV din 27 decembrie 2001 privind actele legislative. Prin urmare, alegațiile recurentului privind crearea unei situații confuze legate de aplicabilitatea normelor în materia contenciosului administrativ urmează a fi respinse, atâta vreme cât, completările CPC au avut loc cu circa 3 ani înainte de adresarea recurentului în instanța de judecată, fiind un interval de timp destul de mare, iar modificările legislative intervenite între timp au fost suficient de accesibile și enunțate cu precizie, ce-ar permite oricărui cetățean să decidă comportamentul său, precum și în caz de necesitate, să beneficieze de consultanța din partea persoanelor competente.

Respectiv, aceste împrejurări evidențiază că recurentul a omis termenul de depunere a acțiunii din motive neîntemeiate, iar în consecință nu poate fi repus în termen în temeiul art. 116 din Codul de procedură civilă. Or, după cum a fost menționat supra, Legea contenciosului administrativ se completează cu prevederile Codul de procedură civilă, dar nu cu normele material civile, și *anume*, cu art. 279 Cod civil, la care a făcut trimitere recurentul.

În aceeași ordine de idei, Colegiul subliniază că natura juridică a încheierii de restituire a cererii de chemare în judecată atestă în primul rând că persoana nu a intentat o acțiune în modul stabilit de lege. Corespunzător, potrivit art. 277 alin. (2) în raport cu alin. (1), un nou termen de prescripție extinctivă începe să curgă numai în cazul când acțiunea este depusă în modul stabilit de lege sau în cazul în care debitorul săvârșește acțiuni din care rezultă că recunoaște datorie. În atare situație, instanțele ierarhic inferioare au stabilit just că o simplă depunere în cancelaria instanței de judecată a cererii de chemare în judecată, care ulterior a fost restituită, nu poate fi apreciată drept realizare de către Panaghiu Andrei a dreptului său la acțiune.

În partea ce ține de interpretarea eronată a art. 271 din Codul civil, manifestată prin faptul că Agenția de Stat pentru Proprietate Intelectuală nu a depus cerere scrisă și motivată privind respingerea acțiunii ca tardivă, instanța de recurs decelează că articolul citat nu impune respectarea unei anumite forme a demersului, fiind necesar doar să fie depusă până la încheierea dezbaterilor în fond. În realitate, intimatul a solicitat respingerea în temeiul expirării termenului de prescripție extinctivă în cadrul examinării cauzei în prima instanță (f. d. 39 – verso), cât și în referință formulată în întâmpinarea cererii de apel (f. d. 69).

La acest capitol, Colegiul a conchis că instanțele ierarhic inferioare au interpretat și au aplicat în mod corect art. 271 din Codul civil.

În acest sens, Colegiul notează că exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât cu respectarea anumitor exigențe legale, între care și stabilirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă. Dispozițiile legale criticate sunt în concordanță și cu jurisprudența CtEDO referitoare la dreptul de acces la justiție. Astfel, CtEDO a statuat în cauza „Golder contra Regatului Unit” 1975, că „dreptul de acces la justiție nu este un drept absolut”. Acesta poate fi, prin natura sa, supus limitărilor, deoarece dreptul de acces, prin sine, cere reglementare din partea statului. Garantând părților în litigiu un drept efectiv de acces la o instanță care să hotărască asupra „drepturilor și obligațiilor lor cu caracter civil”, articolul 6 § 1 acordă statului dreptul de a alege liber mijloacele care să fie utilizate în acest scop.

Totodată, recurentul a invocat că judecătorii primei instanțe și instanței de apel au dat dovadă de abatere disciplinară, având o atitudine părtinitoare în procesul de soluționare a problemelor cu privire la tardivitatea acțiunii și repunerea în termen de înaintare a acțiunii.

În acest context, temeiurile de recuzare a magistraților sunt strict circumscrise cazurilor expres și limitativ prevăzute în art. 50 din CPC, iar prin prisma art. 52 alin. (2) CPC, cel ce propune o recuzare trebuie să facă dovadă a unor circumstanțe concrete, care ar pune la îndoială rezonabilă imparțialitatea judecătorilor.

Cu toate acestea, argumentele recurentului sunt doar niște supoziții, fără relevanță juridică în prezenta speța, iar în lipsa unor probe pertinente și concludente urmează a fi respinse. Mai mult ca atât, din cercetarea proceselor – verbale ale ședințelor de judecată, recurentul nu a înaintat declarații de recuzare a judecătorilor pe parcursul examinării cauzei. (f. d. 38 – 40, 76 – 78)

Astfel, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție notează că recurentul a beneficiat de o procedură contradictorie. Acesta a putut să prezinte, în diverse etape ale acesteia, argumentele pe care le considera pertinente pentru apărarea intereselor sale, iar deciziile de respingere a acțiunii sale au fost motivate, atât în primă instanță, cât și în apel. Instanța de recurs

nu identifică, în procedura în litigiu, considerată în ansamblul său, niciun indiciu privind inechitatea sau caracterul arbitrar care putea ridica o problemă din perspectiva art. 6 § 1 din CtEDO, iar, *în final*, ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat de Panaghiu Andrei.

În conformitate cu art. 445 al. (1) lit. a) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de către Panaghiu Andrei.

Se menține decizia Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2016 și hotărârea Judecătorei Râșcani mun. Chișinău din 01 octombrie 2015 în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Panaghiu Andrei împotriva Agenției de Stat pentru Proprietate Intelectuală a Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței,

Judecătorul:

Tatiana Vieru

Judecătorii:

Svetlana Filincova

Nicolae Craiu

Oleg Sternioală

Sveatoslav Moldovan